

На пустищі дикім росте бузина,
Сіріє край поля хатина сумна.

Облуплені стіни, полин, спориші, —
Не видно й не чути навкруг ні душі.

І тільки при місяці, пізно вночі,
Коли над хатиною стогнуть сичі

І вікна примарливим блиском горять, —
З сіней у світлицю крадеться, мов тать,

Якась неземна, потойбічна мара,
І груша в дворі завмирає стара,

І чути, як в миснику дзвонять миски,
І хрестяться лячно побожні жінки,

І світять очима коти з темноти,
І хочеться швидше те місце пройти,

Де буйно і дико росте бузина,
Де пустокою хата сіріє сумна.